

CATHERINE & KATHERINE
DOYLE WEBBER

BURNING CROWNS

Vertaling De Vertaalzusjes

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Catherine Doyle and Katherine Webber

Oorspronkelijke titel: *Burning Crowns*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: De Vertaalzusjes

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd 2024

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagillustratie: © 2024 Charlie Bowater

Kaart: © 2022 Leo Hartas

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1555 2

ISBN 978 94 027 7197 8 (e-book)

NUR 285

Eerste druk augustus 2024

Originele uitgave verschenen bij Electric Monkey/Farshore, imprint van HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EANA

A decorative floral frame with intricate scrollwork and leaf-like patterns, surrounding the chapter title.

HOOFDSTUK 1
Wren

Wren Greenrock stond voor haar slaapkamerraam in de westelijke toren van paleis Anadawn en keek naar de opkomende maan, boven de bomen in de verte. De inktzwarte hemel was bezaaid met fonkelende sterren. Het was een vredige nacht, maar toch voelde Wren zich onrustig. Het was alsof het koninkrijk Eana niet lag te slapen, maar alleen de adem inhield.

‘Zeg, als je klaar bent met weemoedig naar de maan turen, zou je me dan even kunnen helpen?’ De stem van Rose doorbrak de stilte aan de andere kant van de kamer, waar ze in haar kast zat te neuzen. ‘Jeetje, Wren, ik heb nog nooit zo’n chaos gezien.’

Hun koninklijke rondreis was pas een paar uur geleden afgerond en toen Wren terugkwam in het paleis, zag ze dat de renovatie van haar slaapkamer was voltooid. Nu had ze eindelijk een plekje voor zichzelf.

Uiteraard had Rose direct alles aan een inspectie onderworpen.

Aan de stenen muren hingen kleurrijke wandtapijten met afbeeldingen van de heksenkoningsinnen en -koningen van vroeger, en op de vloer lag een gigantisch kleed. In het midden van de kamer stond een prachtig eikenhouten bed met een hemel van gaas. De hele muur bij de deur werd in beslag genomen door een enorme kledingkast. Er stond een antieke ladekast bij de aangrenzende badkamer, die al gevuld was met verschillende potjes crème en kleurrijke oogschaduw, allerlei soorten rouge en kwasten, en genoeg juwelen om een klein schip tot zinken te brengen.

Wren had zich verheugd op een rustig avondje in haar nieuwe slaapkamer, maar Rose – die helemaal uitgelaten was door het succes van

hun eerste koninklijke rondreis – kon dat geduld nu echt niet opbrengen. Ze had direct een nieuw project gevonden: het opnieuw inrichten van de koninklijke kledingkast van Wren. Af en toe vloog er een broek of smerige laars door de lucht.

‘Zullen we dit anders gewoon morgen doen?’ stelde Wren voor de derde keer voor. ‘Of, eh... nooit?’

‘Nee, nee, nee,’ mompelde Rose, terwijl ze een afkeurende blik wierp op een smerige jurk. ‘Geloof mij nou maar, je zult blij zijn als dit af is. Wren, hoe kan het nou dat er nu al overal modder op zit? Je hebt deze jurk nog niet eens aangehad!’

Wren dacht vol plezier terug aan een avond tijdens de rondreis toen ze zich uit pure verveling in haar reiskoffer had verstopt om Rose de stuipen op het lijf te jagen. Haar zus had zo luid gekrijsd dat de wachters direct naar binnen waren gestormd. Misschien had ze eerst haar laarzen moeten uittrekken om al die prachtige, ongedragen jurken te sparen. Maar zij had geen moeite met modder of zand of viezigheid. Soms, tussen de koninklijke weelde in het paleis, verlangde ze naar de ongetemde stranden van Ortha, de zilte geur van de zee die door de wind werd meegevoerd, het bevredigende geluid als ze in de modder stapte in het omringende bos en het gevoel van de boomstam onder haar vingers wanneer ze steeds hoger klom, totdat ze boven het bladerdek uit kwam en de hele horizon kon zien.

Rose slaakte een zucht terwijl ze nog een jurk met vlekken in haar handen hield. Ze keek haar zus doordringend aan.

Heel even overwoog Wren om door het raam te kruipen, van de toren te klauteren en naar de woestijn te ontsnappen, maar haar voeten deden zeer en het zou de ellende die haar te wachten stond als ze weer terugkwam niet waard zijn. In plaats daarvan keek ze als een mikkend kind met een pruillip naar de maan.

Een windvlaag deed een rilling over haar rug lopen. Toen ze het raam wilde sluiten, zag ze haar weerspiegeling in het glas. Haar gezicht betrok. Ze vond het vreselijk om te zien hoe bleek ze eruitzag, hoe ingevallen haar wangen waren en hoe de nieuwe zilverkleurige lok in haar haren prijkte. Het was een zichtbaar bewijs van haar verdriet na de dood van Banba en een onaangename herinnering aan het feit dat de wereld waarin ze was opgegroeid – beschermd en begeleid door haar

onwrikbare grootmoeder – voor altijd was veranderd. Het was een herinnering aan haar gebroken hart.

En toch had verder iedereen de draad weer opgepakt. De slag om Anadawn was alweer twee manen geleden. De tweeling had het opgenomen tegen de rebellen die hen van de troon wilden stoten. Wren had de oeroude vloek verbroken, waardoor de vijf takken van magie weer herenigd waren: stormheersers, magiërs, krijgers, genezers en zieners. Nu hadden alle heksen van Eana weer de beschikking over elke tak, zoals ook het geval was voordat die krachten waren afgepakt. Hun kwaadaardige voorouder Oonagh Starcrest had de takken tijdens een gevecht met haar goedaardige tweelingzus Ortha van elkaar gescheiden, ruim duizend jaar geleden. Wren en Rose hadden samen hun troon verdeeld. Daarna hadden ze besloten om genade te tonen aan iedereen die uit angst tegen hen en hun medeheksen in opstand was gekomen, zodat ze het koninkrijk in een vreedzame natie konden veranderen.

Tot nu toe ging dat best goed. Maar diep vanbinnen kon Wren maar niet rustig worden.

‘Dit is zinloos,’ verkondigde Rose. Ze stond weer rechtop en keek naar Wrens kledingkast alsof die haar persoonlijk had beledigd. ‘Laten we eerst de belangrijke zaken regelen: nu we weer terug zijn, heb jij je eigen naaister nodig.’

‘Prima,’ zei Wren, terwijl ze het raam dichtdeed.

‘Gelukkig weet ik wel iemand,’ zei Rose. ‘Wist je dat ze deze jurk heeft gemaakt?’ Ze draaide een rondje om hem te laten zien. Zelfs nu, na een dodelijk vermoeiende rondreis, zag Rose eruit als een echte prinses in haar roze jurk met baleinen en goudkleurig brokaat. Haar perfecte bruine krullen werden door een speld met een bloeiende roos uit haar gezicht gehouden. Haar groene ogen glinsterden als smaragden en haar wangen waren nog helemaal roze van haar avonturen in Wrens kledingkast.

Wren streek haar zilverkleurige lok achter haar oor en keek naar haar eigen gekreukelde blauwe jurk. Ze wilde dat ze er net zo verzorgd uit kon zien als haar tweelingzus. Dat ze net zo kalm en vol zelfvertrouwen naar de toekomst kon kijken. ‘Wat zou ik zonder jou moeten?’

‘Daar hoeven we gelukkig nooit achter te komen.’ Rose schopte een verloren laars opzij en liep naar Wren toe. ‘Bovendien, hier heb je toch

zussen voor? We zorgen voor elkaar.' Ze sloeg haar armen om Wren heen. De warmte van haar omhelzing joeg Wrens kilte weg. Toen Rose zich terugtrok, nam ze Wren in zich op en tuitte haar lippen. 'O, Wren. Je ziet er doodmoe uit. Je moet echt lekker naar bed gaan. Je kunt je rust goed gebruiken. Nu we weer terug zijn, moet er veel gebeuren.'

'Ik kan niet wachten,' zei Wren, terwijl ze een poging deed om een greintje enthousiasme op te brengen.

Rose moest lachen om haar poging. 'Slaap lekker, Wren. Morgen begint het echte werk en moeten we regeren over Eana!' Ze huppelde neuriënd de kamer uit. Toen de deur achter Rose dichtviel en het weer stil was in haar kamer, liet Wren zich op bed vallen, waar een bekende jurk als een verfrommeld hoopje lag. Rose had hem vast tijdens haar op-ruimwoede door de kamer geslingerd.

Wren drukte haar gezicht tegen de stof aan en rook de wilde dennenbomen en verse sneeuw. Haar gedachten dwaalden, zoals zo vaak, af naar Gevra. Naar koning Alarik. Naar Tor en Elske. En toen, als melk die langzaam bedierf, dacht ze aan Oonagh, die na duizend jaar uit haar ijzige tombe op het noordelijke continent was ontsnapt en zich nu ergens in die wildernis schuilhield.

Wrens tijd in Gevra had haar veranderd, ook al wilde ze niet dat Rose daar iets van zou merken. Maar nu ze eindelijk alleen was, kon ze de doffe pijn in haar pols niet meer negeren. Ze rolde haar mouw op en onthulde het rafelige, zilverkleurige litteken dat daar niet lang na de slag om Anadawn was verschenen. Ze volgde de lijn met haar duim en werd spontaan misselijk.

Ze ging weer liggen en sloot haar ogen. Ze dwong zichzelf om in slaap te vallen, zodat ze de vreselijke bloedspreuk kon vergeten die zij en Alarik in Gevra hadden uitgevoerd. Zodat ze kon vergeten dat ze per ongeluk een oude heksenconingin had doen ontwaken en nu een vreemd litteken had.

Na een tijdje nam de misselijkheid af. Maar dat diepgewortelde, ongemakkelijke gevoel... dat bleef.

A decorative floral frame with intricate scrollwork and leaf-like patterns, surrounding the chapter title.

HOOFDSTUK 2
Rose

Rose Valhart liep glimlachend door de boomgaarden van Anadawn. Deze ochtend droeg ze een lichtroze jurk in de kleur van lentebloesems die sierlijk om haar enkels viel. Haar haren waren vastgebonden in een eenvoudige vlecht. Rose hoorde het geluid van lachende kinderen weerkaatsen tegen de bomen en ze ving een glimp op van Tilda, een energieke jonge heks uit Ortha, die een groep andere jonge heksen dieper de boomgaard in leidde. Ze giechelden en schreeuwden terwijl ze pruimen uit de bomen trokken. Ze klonken zo vrolijk dat Rose het niet kon opbrengen om hun te vertellen dat ze dat heerlijke fruit niet zomaar moesten verspillen.

Het was fijn om weer thuis te zijn. Sterker nog, het was fijn om thuis te zijn als koningin. Om te weten dat zij en Wren stappen aan het zetten waren om hun volk het land te geven dat ze verdienden. Een voortvarend, weelderig land waar iedereen welkom was. Een veilig land.

Rose struikelde over een boomwortel en haar glimlach vervaagde. Het ochtendbriesje was koeler dan ze had verwacht en terwijl ze over haar armen wreef om warm te blijven, baalde ze dat ze haar sjaal niet had meegenomen. De kilte deed haar aan andere dingen denken. Ze was niet vergeten dat zij en Wren een paar weken geleden hetzelfde visioen hadden gehad: een angstaanjagend kijkje in het leven van hun kwaadaardige voorouder Oonagh, die door de wildernis van Gevra struinde.

De tweeling had het er sindsdien niet meer over gehad en Rose dankte de sterren dat ze verder geen visioenen meer had gekregen. Maar tijdens de rondreis had ze Wren een aantal keer horen schreeuwen in

haar slaap en gezien dat haar zus trillend wakker was geschrokken. Rose wist diep in haar hart dat de veiligheid die ze voelde – die van haarzelf, haar zus, hun volk – slechts tijdelijk was. Maar, zo zei ze tegen zichzelf, ze zouden altijd wel ergens door worden bedreigd. Het had geen zin om je zorgen te maken over het onbekende.

Ze kon zich alleen maar zo goed mogelijk voorbereiden. Hun leger versterken. Hun relaties met bondgenoten warm houden. Haar eigen gebroken land herstellen. Ze moesten het volk laten zien dat zij en Wren koninginnen waren die te vertrouwen waren, die alles overhadden voor Eana.

Want Eana was het kloppende hart van Rose. Ze wist dat het besturen van haar land haar levensdoel was. En hoewel ze het heerlijk vond om koningin te zijn – haar kroon was prachtig, de inhoud van haar kleedkast was spectaculair en haar kasteel was oogverblindend – was ze vooral dol op het gevoel dat ze een doel had, net als de wetenschap dat zij en Wren tot het uiterste zouden gaan om hun geliefde koninkrijk te beschermen en te verdedigen.

In de verte krijste een raaf en Rose schrok op uit haar gedachten. Ze was zo druk geweest met haar gedachten over de toekomst – en de gevaren die de toekomst met zich kon meebrengen – dat ze de kinderen die bij de boomgaard speelden uit het oog was verloren. Ze schudde haar hoofd en gaf zichzelf in gedachten op haar kop. Ze vertikte het om alles waar ze zo hard voor had gewerkt te laten verpesten door de schim van Oonagh Starcrest.

Terwijl ze het vrolijke gelach van de jonge heksen door de boomgaard hoorde schallen, klonk ook het onmiskenbare geluid van een huilend kind. Ze tilde haar rokken op en snelde eropaf. Bij de zuidelijke kant van de boomgaard stond Tilda met haar rug naar het hek schaapachtig voor zich uit te staren. Naast haar stond Marie, een verlezen jonge heks, te snikken met een hand tegen haar rode wang gedrukt. De anderen stonden om hen heen en Rose merkte op dat ze allemaal pruimen vasthadden.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Rose, in een poging om orde op zaken te stellen.

‘Zij gooide een pruim naar mij!’ Marie wees beschuldigend naar Tilda.

‘Dat ging per ongeluk,’ zei Tilda, terwijl ze met haar ogen rolde. ‘Ik zei dat ze moest vangen en dat deed ze niet. Wat voor heks kan nou geen pruim vangen?’

‘Je hebt stormmagie gebruikt!’ riep Marie.

‘Ja, duh! En jij had je eigen magie moeten gebruiken om de pruim weer terug te gooien. We zeiden al dat je te klein bent om met ons te spelen en dat heb je nu bewezen,’ zei Tilda, waardoor Marie alleen maar harder begon te huilen.

‘Rustig maar,’ zei Rose. Ze knielde naast Marie en wreef over haar rug. Met een kort salvo geneeskrachtige magie genas ze de kersverse blauwe plek op haar wang. ‘We moeten onze magie niet tegen elkaar gebruiken.’ Ze keek streng naar Tilda. ‘Magie hoort dingen beter te maken, weet je nog?’

‘En krijgersmagie dan?’ zei een jochie van een jaar of twaalf. ‘Dat is vechtmagie.’

‘Nee, het is beschermende magie,’ wees Rose hem terecht. ‘Je kunt je krijgerstak voor allerlei dingen gebruiken, voor veel meer dan vechten alleen. Je krijgt er een betere balans en behendigheid van, en je ritmegevoel verbetert ook. Wist je dat krijgerheksen geweldige dansers zijn?’

De jongen protesteerde luidkeels.

Rose slaakte een zucht. ‘Bovendien is het zonde om met die mooie rijpe pruimen te gooien,’ zei ze, terwijl ze Tilda weer streng aankeek. ‘En dat weet je best.’

‘Wanneer komt Shen weer terug?’ vroeg Tilda opstandig.

‘Weet ik niet,’ zei Rose. ‘Hij heeft het druk als heerser van het Zonovergoten Koninkrijk, dat weet je best.’

Tilda trok een pruillip en Rose had echt met haar te doen. Ze wist dat Shen Tilda’s favoriete heks was, aangezien hij haar had geleerd hoe ze met haar krijgerstak moest omgaan. Rose kon het haar niet kwalijk nemen dat ze Shen miste. Ze miste hem zelf ook.

‘Hij is veel leuker dan jij. En Wren ook,’ zei Tilda, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg. Een van de andere kinderen hapte naar adem omdat ze zo onbeleefd durfde te zijn. ‘Wren zou nooit zeggen dat we geen pruimen mogen gooien. Zij zou meedoen.’

Rose beet op de binnenkant van haar wang en probeerde de beledi-

ging te incasseren. Tilda was immers nog een kind. Een bijzonder kop-pig kind. En hoewel Rose het niet leuk vond om dit toe te geven, ze had wel gelijk. Wren zou harder en sneller met de pruimen gooien dan wie dan ook.

‘Dat kan wel zo zijn,’ zei ze kalm. ‘Maar ik kan jullie vertellen dat Cam een heerlijke chocoladetaart heeft gemaakt. En als je hem vertelt dat ik jullie heb gestuurd en jullie wat van die heerlijke pruimen meenemen zodat hij er jam van kan maken, zal hij jullie vast wel een stukje willen geven. Vóór het avondeten.’ Ze glimlachte toen de kinderen haar enthousiast aankeken. Zelfs Marie leek haar tranen te vergeten. ‘Zeg maar dat het een koninklijk bevel is van koningin Rose.’

‘Dank je wel, koningin Rose,’ zei Tilda, die spijt leek te hebben van haar bijdehante reactie.

‘En je moet je excuses aanbieden aan Marie,’ voegde Rose eraan toe.

‘Sorry, Marie,’ zei Tilda, terwijl ze naast haar op haar hurken ging zitten. ‘De volgende keer laat ik je zien hoe je de pruim naar mij moet teruggooien, goed? Ik durf te wedden dat je supersnel leert hoe je me moet raken!’

Rose kreunde. ‘Tilda, dat is niet de bedoeling.’ Maar Tilda luisterde al niet meer. Ze pakte Marie bij de hand en trok haar rennend mee naar het paleis.

‘Kom!’ riep ze over haar schouder. ‘We gaan taart eten!’

‘Jullie zijn de pruimen vergeten!’ riep Rose hun na. Maar ze waren al vertrokken. Hun gelach galmde door de boomgaard. De pruimen – en de tranen – waren ze alweer vergeten.

Rose schudde haar hoofd en pakte glimlachend een gevallen pruim op. Hij was rijp en zacht en ze voelde ineens de onweerstaanbare neiging om erin te bijten. Ze nam een hapje en verwachtte een zalige, sappige zoetheid, maar terwijl haar tanden het paarse schilletje doorboorden, kreeg ze een zure smaak in haar mond.

‘Bah!’ Ze spuwde de hap weer uit en keek naar wat eerder nog een perfecte pruim had geleden.

De vrucht in haar hand was verrot en melig. Ze zag een made kronkelen. Rose spuwde opnieuw en gooide de pruim zo ver mogelijk weg. Er liep een rilling over haar rug, maar ze schudde het gevoel weer van zich af. De pruim had op de grond gelegen. Daarom was hij rot.

Met trillende hand plukte ze nog een pruim van de dichtstbijzijnde boom. Hoewel de vrucht er prachtig en rijp uitzag, wist ze zodra de pruim haar lippen raakte dat ook deze verrot was. Ze liet hem vallen, overspoeld door wanhoop. Terwijl Rose in de boomgaard stond en wijs probeerde te worden uit dit plotselinge, vreemde verval, begon het te regenen. Eerst langzaam, de druppels vielen zwaar en hard op haar huid. Al snel begon het te gieten. Rose haastte zich terug naar het paleis, waar ze helemaal doorweekt aankwam.

Ze probeerde zichzelf wijs te maken dat het niets voorstelde. Het waren maar twee rotte pruimen en een onverwacht lentebuitje. Het was helemaal geen teken. Dit was gewoon verrot fruit en wat regen, meer niet.

Laat je niet gek maken, zei ze tegen zichzelf, terwijl ze het droge paleis in vluchtte. *Wees niet bang voor zoiets sufs als dit.*

Maar zelfs nadat ze naar haar slaapkamer was gegaan en een verzen-gend heet bad had genomen, bleef ze maar rillen en kreeg ze de zure smaak niet uit haar mond.

A decorative floral frame with intricate scrollwork and leaf-like patterns, surrounding the chapter title.

HOOFDSTUK 3
Wren

Wren stond aan de oever van Meer Carranam en probeerde het kippenvel van haar armen te wrijven. Het golvende water leek wel amber- en goudkleurig, verlicht door de laatste zonnestralen. Het was de eerste lentedag, maar toch voerde de wind een kilte mee. Die kilte zat ook in Wrens botten, maar dat was al veel langer het geval.

‘Vanavond wordt perfect,’ zei Rose, terwijl ze in Wrens arm kneepte. Rose stond naast haar en zag er beeldschoon uit in haar nieuwe jurk. Hij was lichtgroen en versierd met delicate kanten bloemen als symbool voor de naderende lente. Agnes had madeliefjes in het kapsel van Rose gestoken, dat in losse krullen over haar rug hing. ‘Onze voorouders kijken glimlachend op ons neer. Dat weet ik zeker.’

Wrens jurk had een eenvoudige donkerblauwe kleur en zat nauwsluitend om haar middel. Om haar nek droeg ze een saffier die ooit van haar moeder was geweest en in haar vlecht zaten kwetsbare winterbloemen verwerkt, met de doornen er nog aan. Ze had tegen haar zus gezegd dat ze het einde van de winter wilde eren, maar toen ze die delicate witte bloemen die ochtend in haar haren had gestoken, bleef ze maar aan het koninkrijk Gevra denken, en de trotse torenspitsen van paleis Grinstad die boven de besneeuwde bergen uitstaken.

Rose had de symboliek van de keuze van haar zus goedgekeurd. De winter lag nu achter hen, net als de afschuwelijke rebellie die ooit de toekomst van Eana in gevaar had gebracht.

Sinds hun terugkeer hadden Wren en Rose verschillende koninklijke audiënties gehouden en de gouden poorten van paleis Anadawn geopend voor hun onderdanen. De stad Eshlinn was herbouwd en in het

omringende bos waren duizenden nieuwe bomen geplant. Alle verraders waren uit de koninklijke vloot van Anadawn gezet, vervangen door gewillige jonge soldaten. De graanvoorraden van het hele land waren aangevuld, akkers waren opnieuw verdeeld en er waren zevenendertig nieuwe ziekenhuizen geopend. De heksen van Ortha waren erg populair, aangezien er nu meer genezers onder hen waren dan ooit tevoren. De afgelopen paar maanden waren velen van hen op pad gegaan. Sommigen reisden zelfs helemaal tot Noordbeek, terwijl anderen naar het zuiden trokken, waar de Amarach-torens uitpuilden met nieuwe leerlingen, op zoek naar de geheimen die in de sterren te lezen stonden.

Langzaam maar zeker bouwde de tweeling een reputatie op als goede leiders. Heksen die werden gerespecteerd in hun eigen land, en niet gevreesd. Koninginnen die het koninkrijk naar vrede en voortvarendheid wilden leiden. Er was een nieuw tijdperk aangebroken. Vanavond zouden ze dat vieren met het Imbolg-festival, een paar kilometer ten oosten van paleis Anadawn, op de oevers van het oudste meer van Eana.

Op uitnodiging van het paleis waren duizenden mensen samengekomen bij Meer Carranam voor het festival. Onder toezien oog van de soldaten van Anadawn genoten ze van de muziek. Sommigen dansten onder de ondergaande zon, terwijl anderen samenkwamen bij de tafels, waar ze wijn dronken en genoten van de lekkernijen die Cam en zijn chefs hadden bereid. Celeste, de beste vriendin van Rose, was al een tweede portie gaan halen. Er lagen knapperige aardappelkroketjes, ge-roosterde stukjes lam, vijgen met geitenkaas en honing, perentaartjes met amandelen, worteltaart met kaneel en chocoladesterren.

De tweeling stond op een afstandje toe te kijken naar hun feestvierende koninkrijk. Rose giechelde toen ze Shen Lo zag dansen met oma Lu. De oude heks schaterde van het lachen terwijl hij haar veel te snel liet ronddraaien. Hij moest er een lange reis voor afleggen, maar de net gekroonde koning van het Zonovergoten Koninkrijk zou een uitnodiging van de koninginnen van Eana nooit afslaan.

Hij was immers hopeloos verliefd op een van hen.

Wren keek zijlings naar Rose. 'Ga je niet met Shen dansen?' vroeg ze geamuseerd en stiekem tevreden met de wederzijdse verliefdheid tussen haar zus en haar oudste vriend.

Rose glimlachte verlegen. ‘Dan moet hij me eerst ten dans vragen.’
‘Waarom vraag jij hem niet?’

Rose trok haar neus op. ‘Omdat ik de prijs ben, Wren.’

‘Hij staart de hele avond al naar je,’ zei Wren. ‘Misschien is hij zenuwachtig.’

‘Shen Lo is nooit zenuwachtig,’ zei Rose. Er klonk warmte door in haar stem. ‘Hoewel ik moet toegeven dat ik vanavond inderdaad een bijzonder mooie jurk draag.’

Een koel briesje waaide over de open plek. Er verschenen rimpelingen op het meer en Wren keek fronsend naar beneden, naar haar eigen spiegelbeeld.

‘Stop met dat getut,’ zei Rose. ‘Ijdelheid past niet bij een koningin.’

Wren snoof. ‘Jij staart elke dag urenlang in de spiegel.’

‘Ja, maar nooit in het openbaar. Of in elk geval niet zo overduidelijk.’

Wren wist niet hoe ze Rose moest vertellen dat ze niet naar zichzelf keek. Als ze in het water van Meer Carranam keek, kon ze zweren dat ze Oonagh Starcrest zag terugstaren. De tweeling had het nooit over hun voorouder – die zich nog schuilhield in de wildernis van Gevra, waar ze zeer waarschijnlijk op krachten aan het komen was – maar Wren zag met de dag meer van Oonagh in haar eigen spookachtige blik. Ze werd vervuld met een vreemde leegte die haar herinnerde aan alles wat ze had opgegeven om bloedmagie te kunnen gebruiken: de geneeskrachtige tak van haar magie en daarmee ook haar gemoedsrust.

Rose had nog steeds geen flauw idee.

Wren wist niet hoe ze haar dat moest vertellen.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Rose, terwijl ze de hand van haar zus pakte. ‘Het is bijna tijd voor ons optreden.’

Wren wendde haar blik af van het meer. ‘Ja.’

Rose gebaarde naar de minstrelen. De muziek ging zachter verder. Shen Lo stopte met dansen en draaide zich met een glimlach op zijn gezicht om naar de tweeling. De rest van de aanwezigen volgde zijn voorbeeld en keek aandachtig naar hun koninginnen. Zelfs de wind stopte met blazen, alsof ook hij wilde meeluisteren.

Lantaarns flikkerden rondom het meer, en Wren en Rose werden ondergedompeld in hun gloed.

‘Welkom op het Imbolg-festival,’ riep Rose. ‘Het is voor ons een eer

om het einde van deze lange winter met jullie te vieren en de lente te verwelkomen. Dit seizoen is het tijd voor nieuwe zegeningen. En daarom vieren we dat met elkaar, met opgewekte muziek en heerlijk eten en natuurlijk met magie!

Het publiek begon te juichen.

Rose knikte naar Wren en gaf daarmee het teken.

Wren stak haar vrije hand in de lucht en riep de stormmagie in zich op. Op haar aangeboren tak magie na was haar stormmagie nu het makkelijkst te gebruiken. Die magie was immers de nalatenschap van Banba. Hoewel Banba was overleden, gaf Wren nog steeds heel veel om haar oma. Wren dacht elke keer aan haar wanneer ze de nieuwe zilverkleurige lok in haar haren zag, ze voelde Banba's kracht als ze naar haar stormmagie reikte en hoorde haar stem in het gedonder van elke storm.

Wren riep een nieuwe windvlaag op en liet een rivier aan water uit het meer stromen voordat ze het in een stormwolk veranderde. Ze ademde uit door haar neus en concentreerde zich terwijl ze de wolk boven het meer liet hangen. Energie raasde door haar aderen en liet haar klappertanden.

'Vanavond nemen we afscheid van de angst en onrust van het verleden,' zei Rose. 'We verbannen alle herinneringen aan oorlog en bloedvergieten.'

Wren liet de storm vrij, terwijl Rose haar andere hand in de lucht stak en de stormwolk in tweeën kliefde. Er klonk een luid gedonder. De menigte joelde, terwijl het om hen heen begon te bliksemen. De regen viel als een waterval naar beneden, het meer in. En toen, ineens, stopte de zondvloed. De hemel was weer helder.

Wren werd gekweld door een plotselinge, hevige pijnscheut. Ze klemde haar kaken op elkaar en dwong zichzelf om te glimlachen, maar haar handen trilden en ze zakte bijna door haar benen.

'Vandaag verwelkomen we een stralende toekomst voor Eana,' zei Rose met luide, heldere stem en een brede, zelfverzekerde glimlach. 'We verwelkomen een nieuw leven. Nieuwe groei. Nieuwe hoop.'

Ze kneep in Wrens hand. Het was tijd voor hun betovering. De tweelingzussen knielden en paktten allebei een vuist vol met aarde van de oever. Met de verse aarde in haar hand voelde Wren zich meteen weer

wat sterker worden. Als Rose al zag dat haar zus ineens helemaal uitgeput was, liet ze dat niet merken.

De zussen verhieven hun stemmen terwijl ze de betovering uitspraken, die als een lied over het water galmde.

‘Van aarde tot stof, tot de duisternis zwicht, verwelkomen wij de lente en het nieuwe licht.’

Net zoals ze de hele week hadden geoefend, wierpen Wren en Rose de aarde in de lucht en toverden ze een prachtige eikenboom gemaakt van vuur tevoorschijn. Hij zweefde op het oppervlak van het meer als een groots, brandend standbeeld. De toeschouwers begonnen te klappen.

‘Inwoners van Eana, we nodigen jullie allemaal uit om je bij ons te voegen,’ riep Rose. ‘Iedereen zonder magie kan een kaars aanpakken van een van onze bedienden en die in de lucht houden om ons licht aan te vullen met dat van jullie. Heksen, gebruik jullie magie om onze spreuk te versterken. Met deze symbolische Boom van Licht kunnen jullie ons helpen om dit oude land opnieuw te zegenen.’

Overall op de open plek werden kaarsen aangestoken en in de lucht gehouden. Heksen knielden om zand te pakken, waarna ze hun eigen betoveringen uitspraken en vlammen toevoegden aan de grote brandende boom, totdat hij het hele meer in beslag nam. De takken krulden omhoog, naar de hemel. De open plek werd ondergedompeld in een oranje en goudkleurige gloed, nu niet meer verlicht door de ondergaande zon, maar door de Boom van Licht. Het symbool van Imbolg.

Iedereen keek op en verwonderde zich over dit machtsvertoon.

Rose begon te lachen. Het opgewekte geluid galmde als een lied over het water. ‘O, Wren, is het niet prachtig?’

Wren keek met tranen in haar ogen naar de grote boom en één kort, perfect moment lang voelde ze zich opgewekt, vervuld met een hoop die eerder nog vervlogen leek.

Maar toen zag ze de rook. Hij ontwikkelde zich bij de onderkant van de boom en slokte sissend de vlammen op.

‘O nee!’ Rose verhief haar stem niet, maar Wren hoorde de paniek erin doorklinken. ‘Wat gebeurt er?’

Wren kromp ineen toen ze een verse pijscheut in haar arm voelde. Ze liet haar hand zakken om de magie te laten doven, maar het was al te

laat. De spreuk was vervormd. De rook werd dikker, zwarter. Hij trok langs de takken van de boom en doofde het licht. Toen zweefde hij over het meer en bedolf de kaarsen onder een verstikkende wolk van as.

De menigte begon te schreeuwen toen de duisternis viel.

‘Wren! Er is iets mis!’ siste Rose, terwijl ze haar hand vastpakte.

Voordat Wren ook maar iets kon zeggen, klonk er een onheilspellende lach. Hij leek overal om haar heen te weerkaatsen en aan te zwellen in de rook. Wren verstijfde. Ineens wist ze het precies. Niet wat er mis was, maar wie hier verantwoordelijk voor was. Ze wist niet hoe het kon, maar Oonagh Starcrest was hier. Wren liet de hand van Rose los en sloeg op de vlucht.